

kommen med, sagt, at Kritikken ikke havde ret stort at sige, at det var kun i al Skikkelighed, i al Venlighed, i al Ydmyghed, at hans Kritik fremsattes. Og saa giver han en ganske mærkværdig Kritik. Det ærede Medlem har jo siddet i Kommissionen, men uden at der er efterladt noget Spor af hans Virksomhed, tittet andet Spor, end at han har sluttet sig til det Flertal, som han selv karakteriserer ved at udtale, at det har taget Sigte paa at fremme Arbejdsgivernes Tarv, men ikke Arbejdernes. Det er det eneste Sted i Betænkningen, hvori man finder Spor af det ærede Medlem, det Sted, hvor han har knyttet sit Navn til Flertallet og dets Betænkning. Han siger nu her om dette Forslag, som i det væsentligste slutter sig til Landbokommissionens Flertals Betænkning, i det væsentligste indeholder de samme Bestemmelser som den Betænkning, det ærede Medlem har sat sit Navn under, altsaa sat ud i Verden som noget, man skulde stræbe efter — han siger derom: „Vil den — Reformen — kunne skabe bedre og lykkeligere Forhold for den danske Landarbejder? Jeg tror, at man maa besvare Spørgsmaalet med et ubetinget Nej“. Men trods dette, at det ærede Medlem staar her i Salen og siger dette ubetingede Nej, findes hans Navn under den Kommissionsbetænkning, som siger, at der skal staves Arbejdsgiverne paa Landet noget billigere og nogen mere stadig, mere paalidelig, mere stavnsbunden Arbejdsraft. Og han siger med det samme, at „naar det Forslag, der her ligger paa vort Bord, føres ud i Livet, ville vistnok alle komme til at erkende, at det ikke vil forandre ret meget paa Forholdene, som de ere for Djebblirket“. Ogsaa her finder man en mærkelig Uoverensstemmelse i hans Holdning, idet han har sat sit Navn under en Betænkning, der er af den Bestaaenhed, at han, naar han har fundet sig i Tiden mellem Landbokommissionens Slutning og Mødet her i Salen, kommer til den Erkendelse, at Forholdene efter Forslaget ville blive, som de ere, at de ikke ville forandres i nogen som helst Retning. Det ærede Medlem talte om de Opgaver, han havde haft i Kommissionen. Jeg har læst Kommissionens Betænkning igennem, men jeg har ikke kunnet se, at han nogetsteds har holdt disse Opgaver frem for Kommissionens Medlemmer, eller at han nogen Sinde har drøftet sig til at have en selvstændig Mening om de Spørgsmaal, som han var sat ind i Kommissionen for at drøfte. Det ærede Medlem talte om, at man ikke maatte læse de store Brød op, men han har jo selv læst for store Brød op. Han stod jo her

med Anger og Kuelse og bekendte, at han selv havde læst for store Brød op. Han har jo kræbet, at Landarbejderne skulde have 2 Køer, men det fik han ikke. Han har ogsaa fordret, at Landarbejderne skulde komme billig til deres Lod, men han har ikke læst denne Billighed. Han har ogsaa læst for store Brød op om, at denne Reform skulde komme saa mange som muligt til gode, men jeg kan heller ikke se, at han har opnaaet denne Fordring. Det ærede Medlem har maattet høje af paa alle disse Fordringer, og spørger man bag efter, om disse Fordringer da vare saa store, at det ærede Medlem ikke turde sige: her staar jeg og staar fast paa de Fordringer, jeg har stillet, ja saa gaa disse Fordringer ud paa, at Landarbejderen skulde have 2 Køer, saa billig, Udgang som mulig til at læse en Jordlod, samt at læse mange som muligt skulde komme i Betragtning og ikke blot en enkelt Mand i hvert Sogn. Ere disse Fordringer saa uimelig store, at det ærede Medlem ikke turde læse fast paa dem og sige: Dem vil jeg føre frem her i Kommissionen, i Rigsdagsalen og inde i Befolkningen? Det ærede Medlem siger, at han maatte var den eneste Landarbejder, der sad i Kommissionen, men erkendte dog, at han ikke ganske hørte til denne Stand. Men stod det ærede Medlem som den eneste Repræsentant for Landarbejderne i Kommissionen og turde ikke opstille og fastholde saa billige og bestedne Fordringer som disse, saa tror jeg ikke, at han har noget at rose sig af. Det ærede Medlem har fremsat Krav for Kommissionen om, at Jordlodderne skulde have en saadan Størrelse, at der kunde holdes to Køer; men i Betænkningen har han læst af og har føjet sit Navn til Flertallets Betænkning, hvor der kun er Tale om een Ko. Her i Salen er han læst atter kommen frem med Fordringen om de to Køer. Det ærede Medlem sagde dernæst, at det var naturligt, at Statskassen gav et Tilskud. Han brugte det Udtryk ved denne Lejlighed „at pumpe Statskassen“. Han sagde, at der maa bringes ganske andre Dine, virkelig store Dine, fra Statskassens Side. Men har man læst, at det ærede Medlem virkelig har bragt disse Tanker frem i Kommissionen, har han da peget paa Dine fra Staten, der kunde løbse noget? Han har sagt her, at Staten burde hjælpe Landarbejderne med Tilskud; men dertil spører man ikke noget i Kommissionens Betænkning. Det ærede Medlem gik ind i Kommissionen med den Opgave, at Lodderne skulde være Fæste og ikke være til Gje. Ogsaa det er han falden fra, heller ikke paa dette Standpunkt har han turdet